

ЛОВЕЦЪТ И ТИГЪРЪТ НИВХСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Веднъж един ловец се запътил към тайгата с момчето си — на лов за самури.

Стигнали в тайгата и насекли млади ели. Край една дебела бреза с две разклонения построили ловна колиба.

Бащата рекъл:

— Опасно е тук, в тайгата, страшно е...

— Аз пък от никого не се боя! — отвърнал синът. — Не зная що е страх! Който и да ме нападне — ще го надвия!

Бащата захванал да го съди:

— Не приказвай тъй! Малък си още, колко ти е силищата. По-добре кажи: от всички се боя!

— Не — отвърнал синът, — тъй няма да кажа! Където силите ми не стигнат, ще си послужи с ловкост. С всеки враг мога да се разправя!

Додето изрече това, към палатката се приближил голям тигър. Той надникнал в колибата и запитал:

— Кой се хвали тук, че може да надвие всички?

Бащата видял тигъра, изплашил се, цял се разтреперал от страх и едва можал да продума:

— Аз не съм казал такова нещо... Аз се боя от всички. И от теб много се боя... Обърни си главата, не ме гледай: искам да изляза от колибата!

Тигърът извърнал главата си и пуснал ловеца.

Ловецът търтил да бяга, колкото му сили държат.

Тигърът пак надникнал в колибата и запитал:

— Кой се готвеше тука да се разправи с всички? Кой тук не се бои от никого?

Момчето не се изплашило и отвърнало:

— Аз не се боя от никого! Аз с всички ще се разправя!

Тигърът рекъл:

— Тогава хайде да се борим. Ако ти си по-силен, ще ме убиеш. Ако аз съм по-силен — ще те изям!

И като пъхнал главата и лапите си в колибата, тигърът се приготвил да сграбчи момчето.

Момчето подскокнало, опитало се да прескочи тигъра, но тигърът вдигнал главата си и не го пуснал:

— Е, сега какво ще правиш?

Момчето се опитало да се провери отдолу. Тигърът приклепнал и навел глава.

Пак не смогнало да изскочи!

Тогава момчето намислило една хитрина: престорило се, че уж се кани отново да се провери отдолу.

Тигърът приклепнал, отпуснал глава и — чака. А през това време момчето се метнало и — хоп! — неочаквано го прескочило и бързо се покатерило на самия връх на брезата. Тигърът се втурнал след него да го хване, ала не успял. Както се бил засилил, главата му попаднала между двата клона, той се заклецил и увиснал. Почнал да драци с лапите си кората на брезата, да удря с дългата си опашка, да реве — но не можел да се освободи.

Тогава момчето се спуснало от брезата и рекло:

— Нали казвах, че не се боя от никого и мога всички да надвия!

Тигърът мълчал, нищо не можел да отвърне. И с опашката си престанал да удря — просто умираше.

Момчето погледнало, погледнало тигъра, па си помислило: „Защо пък тигърът да умре?“

Взело секирата, покачило се на брезата и отсякло единия клон.

Тигърът се отклецил и паднал на земята. Дълго лежал. Сетне дошъл на себе си и се изправил на крака. Стои под брезата, гледа нагоре към клона, където седяло момчето, и не си отива. Момчето рекло:

— Защо не си отиваш? Иди си!

Тигърът погледнал момчето и рекъл:

— Ти си смел и ловък. И добър: не ме остави да загина туй за туй. Слез долу — да те заведа у дома на гости. Ще ти дам хубав подарък.

Момчето слязло от брезата. Тигърът му рекъл да го яхне и поел.

Тръгнал през тайгата, през планините. Дълго вървял. Изкачил се на най-високата планина.

По едно време момчето гледа: обитаемо място — голяма зимна юрта, вързани кучета. Около юртата на върлини имало метнати тигрови кожи.

Слязло момчето от тигъра, поогледало се, а тигърът вече изчезнал — пред него стоял млад висок момък, а до момъка на земята лежала тигрова кожа.

Зачудило се момчето, не знаело какво да мисли.

А човекът окачил тигровата кожа на една върлина и рекъл:

— Ние само по вашите места ходим като тигри, тука ставаме хора. Ела с мене в юртата.

Влезли в юртата. Там седял беловлас старец. Той погледнал момчето и запитал момъка:

— Кого си докарал при мене?

— Тате, този ловец ме отърва от смърт. Аз мислех, че съм посилен от него — призовах го на бой. А той е ловък — прескочи ме и се покатери на едно дърво. Искях да го хвана, но се заклеших между два клона. Ако той не беше отсякъл единия клон, щях да умра, нямаше да се върна при тебе и ти щеше да останеш без син!

Старецът поклатил глава и рекъл:

— За това ще му дадем хубав подарък!

Мръднал старецът и изкарал една голяма шейна. Захванал да трупа върху нея самурени кожи. Толкова много накамарил, че нямали чет. Сетне казал:

— А сега потегляй към къщи!

Момчето рекло:

— Как ще тръгна към къщи? Не зная пътя, ще се заблудя в тайгата.

— Няма да се заблудиш. Шейната е самоходна.

И наистина шейната сама тръгнала. Спуснала се от високата планина, прехвърлила другите планини, сетне тръгнала по тайгата. Дълго пътували. Най-после пристигнали при бащината му юрта. А бащата седял в юртата и тъгувал. Изрязал от тресчица образа на сина си, гледа го и плаче. Мисли си:

„Изял го е тигърът! Останах сам... Как ще живея?“

В туй време синът се изправил пред юртата и почнал да вика баща си. Излязъл бащата, погледнал — не повярвал на очите си: пред него синът му, жив и здрав, а на всичко отгоре докарал толкова самурени кожи, колкото не можели да съберат всичките ловци в стана за пет години!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.